ابونواس، این سرودسرای ایرانی‌تبار

گودرز گودرزی (مجید)

در این جهان وارون، برای آنهایی که سرشان بوی قرمه سبزی می‌دهد و درد می‌کند، دوایی بهتر و رامش خیزتر از بســـتن دستمال مطالعه نیست. مطالعه، شیرین‌ترین لذتی است که خوشی بی‌مانندی را در جان انسان دردمند می‌دواند و جهانِ پردستانداز و آشِ درهم‌جوش زندگی را قابل تحمل می‌کند و التهاب بدخیمِ زیستن را- بیش‌وکم- می‌خواباند.

مطالعهٔ مهربان، دوستدار و دلبستهٔ خود را ضمن آن که از فشار خردکنندهٔ لحظه‌های اعصاب شکن دور می‌سازد، سخاوتمندانه به جهان‌های دیگر می‌برد و نگاهی تازه به وی هدیه می‌دهد. و البته پیداست که بدون اشتیاق، کتابی را نمی‌توان خواند. و من هرگاه در کتاب یا مجله‌ای به سخنی برمی‌خورم که کم‌وبیش ذهن و اندیشه‌ام را درگیر کند، دوست دارم از گوینده و نویسنده‌اش بیشـــتر بدانم. از اینرو وقتی در «کشـــکول» شیخ‌بهایی از قول شخصی به نام «ابونواس» خواندم که:

«کوزه را به عمد برشکست و زمین را از شراب سیراب ساخت
با آن که مسلمانم، فریاد زدم: کاش من آن خاک بودمی!»

کنجکاوی دامنم را چسبید و مرا واداشت که بدانم این «ابونواس» که این سرودهٔ دلکش و اندیشه‌خیز را گفته، چه کسی بوده و چگونه زیسته است؟.... دیدم راهی نیست مگر اینکه به گذشته برگردیم. به گذشته‌های دور؛ به دهه پنجم از سده دوم هجری. و کجا باید برویم؟....به اهواز.

در سال ۱۴۵ در شهر اهواز فرزندی گام به پهنهٔ هستی می‌نهد که پدرش بر او نام «حســـن» می‌گذارد.[1] پدر این نوزاد، تازی اســـت و مادرش ایرانی. هنوز حَسن خردسال است که سایه پدر از سرش کوتاه می‌شود و او را از کف می‌دهد. مادرش «گلبان» چندی‌بعد دوباره تن به ازدواج می‌دهد. حسن بهتر می‌بیند که زیر سایه ناپدری نباشد. پس رو به بصره می‌آورد. در آن شهر به زودی شـــاگرد عطّاری می‌شود. صاحب عطاری یک ایرانی است. حسن از بام تا شام در رایحه خوش گیاهان خوراکی و چاشنی‌های بویای دارویی سرمست می‌شود. او علاقه نشان می‌دهد و چم‌وخم کار را در کمترین زمان فرا می‌گیرد. همین امر، صاحب‌کارش را از وی خشـــنود می‌گرداند. حسن هرگاه فراغت و آسایشی می‌یابد، زمان را به دست باد بیهودگی نمی‌سپارد. سر و گوشی آب می‌دهد و از این استاد و آن استاد و از این کلاس و آن کلاس خوشه‌ای می‌چیند و از هر گوشه‌ای توشه‌ای بر می‌گیرد. همدم قرآن می‌شود و به خوانش کتاب‌های حدیث، سرگرم.

چند صباحی می‌گذرد تا این‌که حسن درمی‌یابد که به شعر و کلام منظوم گرایش یافته است. سروده‌های سخن‌سرای نام‌آور آن روزگار «والبه بن حُباب» را که می‌شنود و یا از رو که می‌خواند، شیفته می‌شود و یکپارچه شور؛ به گونه‌ای که آرزو می‌کند کاش چون او تصنیف و چکامه بگوید!

یک روز آفتابی است. گرمای خورشید ولی آزاردهنده نیست. بازار بصره مانند دیگر روزها شلوغ است و پُرهمهمه. رفت و آمد زیاد است و مردم در هم می‌لولند. حسن در بازار چرخ می‌زند. آهنگ خرید هیچ چیزی را ندارد. و همین‌طور می‌گردد تا این‌که نگاه چشـــمانش روی گروهی از مردم ثابت می‌ماند. می‌شنود که شاعری بلندنام از کوفه پا به بصره گذارده و دارد برای جماعتِ گردآمده، چامه‌سرایی می‌کند.

حســـن در یک پلک به هم زدن، خودش را به آن جماعت می‌رســـاند. همهٔ وجودش گوش می‌شـــود. آه.... این مرد چه زیبا و ژرف و جان‌پرور سخن می‌گوید!

ساعتی بعد مرد از سرودن بازمی‌ایستد. مردم پراکنده می‌شوند و هر کس به سویی می‌رود. حسن اما از جایش تکان نمی‌خورد. چهارچشمی خیره شده اســـت به مرد تصنیف‌گوی. اخگر پرسش در دیدگانش جرقه می‌زند. گامی پیش می‌رود، نَفَسش را تازه می‌کند و می‌پرسد:

– استاد! می‌شود بپرسم نام شما چیست؟

مرد چامه‌ســـرا اشـــاره می‌کند که پیش‌تر آید. حسن نگاه او را مهربان می‌بیند.

– مهم است که بدانی؟

– آری! چون به گمانم در وجودم شـــعر می‌جوشـــد، ولی نمی‌توانم به سخن آورم. می‌خواهم کسی دستم را بگیرد و راهنمایم شود.

– در گفتنِ شعر و سرود تا کجا می‌خواهی برکشی و بالا روی؟

– تا چونَ تو شوم و یا چون ابن حُباب!

– که گفتی ابن حُباب؟!....

مردِ چامه‌ســـرا درنگ می‌کند. پس از چندی گفته‌اش را این‌گونه دنبال می‌کند:

– من خودِ او هستم؛ ابن حُباب!

کم مانده اَست حسن از شوق به گریه افتد. و چنین می شود که او به زودی نزد ابن حباب نوش‌خوارِ شوخ‌طبع عشرت طلب راه می‌یابد و با وی هم آواز و دمساز می‌شود. چون چَامه‌سرایِ نامی، شور و علاقهٔ وی را می‌بیند، به شـــاگردی خود می‌پذیردش و او را زیر پرووال می‌گیرد. آنگاه او را با خود به کوفه- که در آن روزگاران، فرهنگستان ادبی و مرکز گردهمایی‌های دینی و فقهی و سیاســـی و مانند آن اســـت- می‌برد تا کام تشنهٔ جان او در جرعه‌جرعهٔ آبِ دانش و سخن سیراب گردد و از شراب ناب شعر، شوریده و مست. آفتابِ زندگی حسن پرتو می‌افکند و پُررنگ می‌شود.[2]

چند سال سپری می‌گردد. اکنون حسن سی ساله شده و به بصره بازگشته است و دیگر کسی وی را حسن نمی‌خواند. او «ابونُواس» است؛ پریشان‌گیسو. نامی که برای خود برگزیده است یا شاید دیگران بر او گذارده‌اند. چون وی گیسوانِ بلند خود را از دو سو روی شانه‌ها آویخته و رها کرده است.

درچنین ســـالی اســـت که ابونواس، مزه و رُبایش و گزش «عشق» را می‌چشد. «جنان» کنیزی است که دل ابونواس را ربوده است. کنیز یکی از اشراف و توانگران بصره. تنگ‌چشمان بصره ولی بر ابونواس انگ می‌چسبانند و بر وی دروغ می‌بندند. چرا؟ هیچ پیدا نیست! او چون دست خود را در رسیدن به معشوق کوتاه می‌بیند، به «می» روی می‌آورد و تن به میگساری و بی‌بندوباری می‌دهد. سرزنش‌ها فزونی می‌گیرد و او را آماج بدنامی می‌کنند.

ابونواس دل از عشق پرشورش برمی‌کند و برای رهایی از انگ‌های چپ و راست و زخم زبان‌های مردم، جان شوریده‌اش را برداشته و رهسپار شهر بغداد می‌شود. شهری که قرار است«شهرِ هزار و یک شب»ش بخوانند.[3] همین شـــهر افســـانه‌ای و پندارخیز با رود پُرخیزابهٔ دجله‌اش ذهن و ذوق او را به غلیان و جوشش وامی‌دارد و چیزی نَمی‌گذرد که آوازه‌اش کوچه به کوچه و کوی به کوی می‌پیچد. شماری از چکامه‌های او پوشش طنز و شوخی دارند: «برای شرابِ کهنه، آبِ زلال را از یاد بردم!»...

هر روز که می‌گذرد، برَ توانایی و چیرگی ابونواس در ســـخنِ منظوم افزوده می‌شود. به گونه‌ای که در انواع قالب های شعری، زورآزمایی می‌کند. از شـــعرِ جدّ و متین تا شـــعرِ هزل و شـــوخی. اینک او را به عنوان یکی از نامی‌ترین شاعران و سرودسرایان دیرینهٔ تازی نام می‌برند. ولی نگاه همه به او دوستانه و همانديشانه نیست. چرا و باید این همه زشتکار باشد و این همه از شراب و پسران نوجوان بگوید؟!

«مرا به مستی گناهی سرزد
مرا ببخشای که بخشایش سزاوار توست
جوانی را که هنگام هشیاری نیز خردی نیست
برآنچه که به مستی گفته است [خُرده] مگیر!»

نباید این نکته را ناگفته رها کرد که «باده»- و به زبان تازی «خَمر»- از دیرباز درمیان تازیان و مشـــخصاً شاعران تازی، جایگاه ویژه‌ای داشته است. به گونه‌ای که باده‌گســـاری، بخشـــی جداناپذیر از زندگی آنان بوده است. و هیچ شـــاعر و ســـخنور تازی‌زبانی را نمی‌توان پیدا کرد که به ستایش باده و می‌خواری نپرداخته باشد.

ابونواس هم پای در وادی باده‌سرایی نهاد و آن را سر و سامان داد. و چنان شد که حتی در سده‌های پس از آن، سرودسرایان پرآوازهٔ چندی همچون: رودکی سمرقندی و منوچهری دامغانی و خیّام نیشابوری و سعدی و حافظ شیرازی، بیش‌وکم در این زمینه از وی الگوبرداری کردند. سخن کوتاه اینکه ماجرای خمریه‌سرایی در شعر پارسی، ارثیه و مرده‌ریگ ابونواس است.

هارون الرشید- خلیفه عباسی- که مدت‌هاست خون، خونش را می‌خورد که چرا ابونواس آن‌چنان که باید و در شأن و جایگاه خلیفهٔ مسلمانان است، تن به مدح و ستایش وی نمی‌دهد و با زیرکی، خود را پشت سپر شراب و مستیِ می پنهان می‌دارد، برای گوشمالی وی بهانه جویی می‌کند و بر او سخت می‌گیرد. او که خلیفه‌ای بوزینه‌باز و عیّاش بود، در نشستی با لحنی ملامتگر از ابونواس می‌پرسد:

– از دوزخ نمی‌ترســـی با این همه شـــراب و بی‌خدایی که می‌آوری به سخن؟

این سرودســـرای ایرانی‌تبارِ حاضرجواب که دستی هم در بدیهه‌سرایی دارد، در پاسخ خلیفه می‌گوید:

– هر که بگوید آتش، زبانش می‌سوزد؟

هارون درمی‌ماند که چه بگوید. تنها کاری که از او برمی‌آید، این است که زندگی را بر ابونواس شیعی‌مذهب تنگ‌تر کند، تا آنجا که امر می‌کند وی را به زندان بیندازند. خلیفه بدش نمی‌آید سر این شاعر ایرانی‌تبار را که گاه مسخرگی‌هایی از خود نشان می‌داد، زیر آبَ کند. ابونواس چندباز زندان را می‌آزماید و چندبار از مرگ می‌جهد، ولی دست از آنچه که به او لذت چنین سرودن و تصنیف‌سازی می‌دهد، نمی‌شوید.[4]

«گفتند: بنوش شاعر عجمی!
گفتم: من و شراب؟
پیشوای بالانشینان‌شان فرمود: نه این شراب است که تو دانی
بر آتش آورده، سخت پخته و هیچش حرام نیست!
گفتم: او که لعبتی از این دست را برآتش آورده چنین غلیظ
پروردگارش
به عذاب دوزخ گرفتار کند
من پرهیزکارترینم
لب به شراب شما نخواهم زد.»

خلیفه تازی است و از عباسیان؛ لیک «برمکیان»- این خاندان باهوش- ایرانی هستند که فرمان‌روایی می‌کنند. اکنون بغداد و بسیار جاهای دیگر زیر فرمان برمکیان نفس می‌کشد. آن‌چنان که به نوشتهٔ «ابن خلدون» (۸۰۸ – ۷۳۲ ه.ق)تاریخ‌نـــگار نامـــی تازی: «... تا جایی که هارون اگر برای خود چیزی از بیت‌المال می‌خواست، میسرش نمی‌شد. آنها بر وی چیره گشته بودند و در فرمان‌روایی با او انباز گشته بودند.»[5] و همین برمکیان هستند که در دگرش و دگرگون کردن مسیر فرهنگ اسلامی از تازی‌گری به ایرانی‌گری، نقش شایان و برجسته‌ای بازی می‌کنند.[6]

ابونواس برمکیان را می‌ســـتاید، ولی آنان چندان نمی‌پایند. رشـــک و چشم‌تنگی شماری تازیان درباری، گوش خلیفه را از بدگمانی پُر می‌کند تا جایی‌که او فرمان به زندانَ و کشتار برامکه می‌دهد. ازجمله وزیر کاردان و باکفایت ایرانی خود «جعفر بن یحیی»را به دَم زندان و سپس مرگ می‌سپارد. دارایی‌های سرشار و خانه‌های باشکوه برمکیان تاراج می‌شوند و شهر هزار و یک شب- این بهشت روی زمین- هنگامه می‌شود و غلغله. و دیگربار بغداد رنگ خون به خود می‌گیرد.

آری، و بدین سان عباسیان کفتارصفت بر پروردگان خود خنجر می‌زنند. ابونـــواس از بیـــم جان، راه مصر را می‌پوید و رو به آن دیار می‌آورد؛ گریز. نام او آنجا نیز بر سر زبان‌ها می‌افتد. از یک‌سو موافقان و هم نگران از وی پشتیبانی می‌کنند و از آن‌سو مخالفان و ناهمسویان بر او می‌تازند.

چون مرگ بر هارون چیره می‌شـــود و نیزه‌های جان‌ســـتانش را بر او فرومی‌بارد، جانشین وی «امین» از ابونواس درمی‌خواهد که بازگردد.[7] وی به پایتخت عباسیان برمی‌گردد. امین وی را می‌نوازد و گرامی‌اش می‌دارد. هنوز شیرینی این مهر و نواخت‌ها در زیر پوست ابونواس ندویده است که رشک‌بران برنمی‌تابند و بر او می‌توزند و تومارش را درهم می‌پیچند.

– حضرت خلیفه! می‌بینید ابونواسِ عجم، آن‌سان که باید با ما تازیان نمی‌سازد و گاه در شعر خود زخمی همَ می‌زند و بر نهادهای کهن ما می‌تازد و چه سان برخی آیین‌های باستانی ایرانیان مانند نوروز و فرهنگ پارسیان را پاس می‌دارد و آنان را در چکامه‌های خود بازنمایی می‌کند؟

و بدین‌سان، بدسگالان و بدخواهان، آسمان جان و نهان خلیفهٔ خام را انباشـــته از ابرهای تیره و کدر می‌کنند و ســـراپای روان او را تار و سیاه. تا ابونواس بخواهد به خود تکانی بدهد، بر او شبیخون زده و سر از زندان و حبسگاه درآورده است.[8]

هر که زاد بمُرد!

ســـرانجام ابونواس اهوازی، همسرا و هم آواز مرگ می‌شود و در سال ۱۹۸ هجری قمری در سن ۵۳ سالگی از لذت‌ها و خوشی‌های ناپایدار جهان دست می‌شوید و همخوابهٔ خاک می‌شود و در بغداد به گورش می‌سپارند. گرچه او به زبان پارســـی شـــعری نگفته، اما به ایرانی‌بودن خویش سخت نازش می‌کند و می‌بالد. به عنوان حســـن ختام این مقال، برگردان یکی از سروده‌هایش را بخوانید:

«هم باده، گوارا و
هم میزبان برادر است
ما ایرانیان آزاده
آوازها از این جهان خسته خوانده‌ایم
... مرا با ترانهٔ تازیان
راهی به خانه نیست.»

پی‌نوشت:

۱ـ زادسال او را از ۱۲۶ تا ۱۴۵ هم نوشته‌اند. نام درست او این است: «حسن بن هانی بن عبدالاول بن الصبّاح الحکمی الفارسی الاهوازی».

۲ ـ ابونواس اســـتادان دیگری داشـــته اســـت که از آن جمله می‌توان «خَلَف بن حَیّان» ایرانی‌الاصل- درگذشـــته به ســـال ۱۸۰ ه.ق- را نام برد. این خلف، ســـوای شاعری، مقدّ و زبان‌شناس چیره‌دستی هم بود. می‌گویند وی به جعل و برساخت روایت‌های ادبی دست می‌زد. او آن‌چنان از پله‌های نردبان شعر تازی بالا رفت که لقب «عَلَم الشعر»(نشان شعر) را بدو دادند. او نیز به‌مانند بیشتر سخنوران هم‌روزگار خویش، بر مدار عشرت‌جویی و شراب و لذت‌طلبی و بی‌اخلاقی می‌چرخید.

۳ ـ چون بغداد موسوم گشت به هزار و یک شب، ابونواس نیز به دلیل بلندآوازگی‌یی که داشت، شد یکی از شخصیت‌های آن شهر.

۴ـ می‌گویند بارها خواســـتند او را با زهر مســـموم کرده و بی‌سروصدا کلکش را بکنند. اســـتادش «ابن حُباب» گویا بو برده بود. پس روزی بیمناکانه به او گفت: «ابونواس! بلندآوازه می‌شوی، لیک سر به سلامت نخواهی بُرد. مراقب خود باش!» و این‌گونه هم شد. استاد بر مرگ شاگرد، سیه‌پوش شد و در غم او نشست.

۵ـ ن.ک. به: «دو قرن سکوت»، تألیف دکتر عبدالحسین زرّین‌کوب.

۶ـ نقش و تأثیر شگرف و بی‌چون و چرای ایرانیان فرهنگ مدار در دگرگونی فرهنگی و علمی تازیان روزگار عباســـیان، آشـــکار و نمایان اســـت. چنان که «ابن خلدون» بیان داشته اســـت: «متمدّنین عصر عباســـیان، همه یا عجم بودند و یا از کســـانی بودند که تربیت و زبان عجمی داشتند.»

۷ـ این حضرت خلیفه، یکی از شاهدبازان روزگار بود و به زیباغلامان و مذکّرات نورس، التفاتی ویژه داشت! مرگ او در ۲۸ سالگی روی داد. پیش از مردن، جانشینش را معلوم کرده بود تا امت اســـلامی ســـردرگم نشود و بی‌خلیفه نماند. نامش موسی! و مردم باید با این نوزاد شیرخوار بیعت می‌کردند! چنانچه جلد دوازدهم «تاریخ طبری» را ببینید، این‌چنین خواهید خواند: «... شاعری از مردم بغداد... در این باب گفت:

«... از آن و این شگفت‌تر آن که
ما با کودک خردسالی بیعت می‌کنیم
کسی که نمی‌تواند ... خود را بشوید
و دامن دایه به ... وی آلوده است...»

۸ـ زندگی ابونواس در دربار امین، شاید بهترین دوران سرخوشی و هرزگی و کامیابی‌های او بود. دوستی بی‌چون و چرای خلیفهٔ جوان با ابونواس،دستاویزی شد که وی بی‌هیچ بیم و هراس، چه در نهان و چه آشکارا، خودش را در خوشگذرانی و باده‌گساری غرقه کند و او تا بدانجا پیش‌رفت که گناه کردن را سبب خشنودی خود دانست!

برخی می‌گویند که دشمنان امین، به ویژه برادرش مأمون- که لهله می‌زد هرچه زودتر به تخت و تاج خلافت دست یابد- رفتارهای ناشایست ابونواس را بهترین دستاویز برای تبلیغ علیه امین یافتند. گفته‌اند که مأمون برای شعله‌ور کردن آتش شورش،فرمان داد در مسجدها و میدان‌های خراسان، پرده ازفسق و میگساری‌ها و رسوایی‌های خلیفه مسلمانان با شاعر بردارند و لهولعب آنان را جاز زده باز گویند.

امین از این امر سخت دچار بیم و هراس گردید و برای جلب نظر ناراضیان، بر ابونواس سرودسرا خشم گرفت و جنون‌آسا و بی‌اراده او را به زندان انداخت تا به سود خود آتش قیام و خیزش احتمالی را خاموش کرده و دهان مأمون را ببندد.

خلوت انس

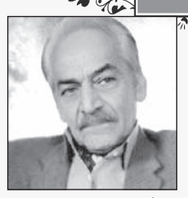

صبوری و سبکباری

حسن شیدا

دلـــی دارم کـــه در آن کینـــهٔ یـــاران نمی‌ماند
کـــه بـــر دریـــا اثر از قطـــرهٔ بـــاران نمی‌ماند
صفـــای جمع یـــاران را غنیمت دان که بعد از ما
بـــه غیر از خاطراتـــی در دل یـــاران نمی‌ماند
ز غمخواری به‌جز افزونی غم چشـــم نتوان داشت
صبـــوری کن که جز غم بهر غمخواران نمی‌ماند
نـــدارم شـــکوه‌ای از بی‌وفایی‌هـــا و می‌دانـــم
کـــه در بیمارهـــا یـــاد پرســـتاران نمی‌مانـــد
ســـبک باید ســـفر کـــردن که بـــار منّت مردم
بـــه دوش طبـــع والای ســـبکباران نمی‌مانـــد
بـــه گورســـتان تاریخ اربه عبـــرت بنگری، بینی
که خاکی هم ز ســـالاران و ســـرداران نمی‌ماند
چه‌آســـان برف پیری آمد و خصم جوانی شـــد
به ســـرمای زمســـتان، گل به گلـــزاران نمی‌ماند
عزیزان اشـــک می‌ریزند بعـــد از من، ولی از من
به جز عکســـی به دیـــوار عـــزاداران نمی‌ماند
پس از مرگ تو «شیدا» هر که راه خویش می‌گیرد
چو ســـالی بگـــذرد، جز گریهٔ بـــاران نمی‌ماند

گل نچیدنی!

سینا مشیر سلیمی

به هرگل می‌رســـی، بوئیدنی نیســـت
چو دارد تیغ و خاری، چیدنی نیســـت
گلـــی فـــارغ زهرگونـــه وجاهت
بیارائیـــش نیـــز ارزیدنی نیســـت
مشـــو اغـــوای گل از ظاهـــر آن
که احـــوال نهانش دیدنی نیســـت
حـــذر کـــن از گلی فتّـــان و مکّار
گلـــی این گونه باور کردنی نیســـت
اگـــر جا خوش کند در قلب محبوب
ســـترون ریشـــه‌اش افکندنی نیست
خوشـــا بر آن گلی کـــز طینت پاک
به چشـــم معرفت، پژمردنی نیســـت
اصیل اســـت و موجّـــه، آن چنان که:
ز اســـب افتد، ز اصل افتادنی نیست
نمی‌مانـــد چـــو مهـــری در پس ابر
فروغ روی او پوشـــیدنی نیســـت
نباشـــد متکـــی بـــر ایـــن و آن او
چو رقصان پیچکی روئیدنی نیســـت
در ایـــن عصـــر تحمل‌هـــای ناچیز
به منزل هر گلی هم بردنی نیســـت

جان نثار میهن

عبدالرفیع حقیقت

کیســـتم؟ در عشـــق میهن جان نثار
در ره فرهنـــگ ایـــران رهســـپار
در پـــی احیـــای تاریـــخ کهـــن
خدمـــت خـــود را نمودم آشـــکار
هســـتی خـــود را بـــه راه معرفت
هدیـــه کردم تـــا که گـــردد پایدار

آگهی مناقصه

شرکت کشت و صنعت زرین خوشه اراک در نظر دارد عملیات‌های زیر را به صورت جداگانه به پیمانکار واجد شرایط از طریق مناقصه واگذار نماید.

۱ـ عملیات زراعی شامل شـــخم، دیسک، خاک دهی ذرت، کوددهی با کودپاش، سم‌پاشی، کاشـــت یونجه و کاشت ذرت، کاشت جو، تسطیح (لولر)، سیکلو تیلر و چیزل حدود ۲۵۰ هکتار

۲ـ عملیات برداشت یونجه، ریک و پرس حدود ۸۰ هکتار

۳ـ عملیات حمل و تایه پرس یونجه و کلش حدود ۱۲۰۰ تن

لذا متقاضیـــان می‌توانند جهت دریافت اســـناد مناقصه و ارائه قیمت پیشـــنهادی حداکثر تا ساعت ۱۶ روز یکشـــنبه مورخ ۱۴۰۲/۰۱/۲۷ به محل دفتر مرکزی شـــرکت واقـــع در اراک، کیلومتر ۷ جاده تهران مراجعه و در صورت نیاز جهت کسب اطلاعات بیشتر با شماره تلفن‌های ۰۸۶۳۳۵۴۶۹۸۱-۲ تماس حاصل نمایند.

امید حسینی ــ مدیر عامل و عضو هیئت مدیره
شرکت کشت و صنعت زرین خوشه اراک

آگهی مناقصه عمومی انتخاب پیمانکار حفاظت فیزیکی

شـــرکت زراعی دشت ناز (سهامی خاص) در نظر دارد نسبت به انتخاب پیمانکار حفاظت فیزیکی واحدهای تحت پوشـــش خود از طریق مناقصه عمومی اقدام نمایـــد. لذا متقاضیان می‌توانند جهت کســـب اطلاعات بیشتر و دریافت اســـناد مناقصه به امور بازرگانی شـــرکت زراعی دشت‌ناز به آدرس زیر مراجعه و یا با شماره تلفن‌های زیر تماس حاصل نمایند.

تلفـــن تمـــاس جهـــت هماهنگـــی: ۰۹۱۱۶۲۵۰۶۵۰ و ۰۹۱۲۵۱۷۵۰۱۰
شماره تماس شرکت: ۳۳۷۲۶۴۰۰ـ۰۱۱۳۳۷۲۶۸۴۲
ساعت و تاریخ تحویل پیشنهادات و واریز سپرده شرکت در مناقصه: حداکثر تا پایان وقت اداری روز شنبه مورخ ۱۴۰۲/۰۱/۲۶
ساعت و تاریـــخ برگـــزاری مناقصه: ســـاعت ۱۲ روز یکشـــنبه مورخ ۱۴۰۲/۰۱/۲۷
مکان برگزاری مناقصه: مازندران، ساری، جاده گهرباران، شرکت زراعی دشت ناز

آگهی مناقصه یک مرحله‌ای

شـــرکت ســـهامی مزرعه نمونه در نظر دارد طراحی و خرید تجهیزات ۴فارم گوشـــتی که شـــامل ۸ ســـالن به‌ازای هر فارم با ظرفیت هر سالن ۲۰/۰۰۰ قطعه می‌باشد را به پیمانکار واجد شرایط واگذار نماید، متقاضیان محترم می‌توانند با در دست داشـــتن فیش واریزی خرید اسناد مناقصه از تاریخ ۱۴۰۲/۰۱/۱۷ الی ۱۴۰۲/۰۱/۲۷ به آدرس گرگان کیلومتر ۴۲ جاده آق‌قلا به سمت سد وشمگیر، معاونت بازرگانی شرکت سهامی مزرعه نمونه مراجعه و اسناد را دریافت نمایند و یا جهت کسب اطلاعات بیشتر با شماره تلفن ۰۹۱۱۷۷۱۵۸۷۴ تماس حاصل فرمایند.

شرایط شرکت در مناقصه:

۱ـ واریز فیش خرید اسناد شـــرکت در مناقصه به مبلغ ۲۰۰/۰۰۰ ریال به حساب شـــماره ۸۶۸۹۲۱۳۶۶ بانک کشاورزی به‌نام شرکت سهامی مزرعه نمونه و ارائه آن در زمان خرید اسناد

۲ـ مهلت تحویل پاکت‌ها: ۱۴۰۲/۰۱/۲۷

۳ـ تاریخ بازگشایی پاکت‌ها ۱۴۰۲/۰۱/۲۸ ساعت ۱۳ مکان دفتر بازرگانی شرکت سهامی مزرعه نمونه

شرکت سهامی مزرعه نمونه

آگهی مزایده یک مرحله‌ای

شرکت ســـهامی مزرعه نمونه در نظر دارد تعدادی ماشین‌آلات فرسوده و مســـتعمل خود را از طریق مزایده عمومی به فروش برســـاند، متقاضیان محترم می‌توانند با در دست داشـــتن فیش واریزی خرید اسناد مزایده از تاریخ ۱۴۰۲/۰۱/۱۷ الی ۱۴۰۲/۰۱/۲۷ به آدرس کیلومتر ۴۲ جاده آق‌قلا به ســـمت سد وشمگیر، معاونت بازرگانی شرکت سهامی مزرعه نمونه مراجعه و اســـناد را دریافت نمایند و جهت کسب اطلاعات بیشتر با شماره تلفکس ۰۹۱۱۹۶۴۳۶۱۴ تماس حاصل فرمایند.

شرایط شرکت در مزایده:

۱ـ واریز فیش خرید اسناد شـــرکت در مزایده به مبلغ ۲۰۰/۰۰۰ ریال به حساب شـــماره ۸۶۸۹۲۱۳۶۶ بانک کشاورزی به‌نام شرکت سهامی مزرعه نمونه و ارائه آن در زمان خرید اسناد

۲ـ مهلت تحویل پاکت‌ها: ۱۴۰۲/۰۱/۲۷

۳ـ تاریخ بازگشایی پاکت‌ها ۱۴۰۲/۰۱/۲۸ ساعت ۱۳ مکان شرکت سهامی مزرعه نمونه

شرکت سهامی مزرعه نمونه

آگهی مزایده عمومی فروش بچه ماهی پرورشی گرمابی

شرکت زراعی دشـــت ناز (سهامی خاص) در نظر دارد مقدار حدود ۳۶ تن انواع بچه ماهی پرورشـــی گرمابی (فیتوفاک، بیگهد، کپور و آمور) استخرهای شماره یک و سه و نوزده واحد دشت ناز و استخرهای واحد بهشهر خود را از طریق مزایده عمومی به فروش برساند. لذا متقاضیان می‌توانند جهت کسب اطلاعات بیشـــتر و دریافت فرم شرایط مزایده به سایت شرکت زراعی دشت ناز به آدرس www.Dashtnazco.ir مراجعه و یا با شـــماره‌های قیدشده در آگهی تماس و یا به واحد بازرگانی شرکت زراعی دشت‌ناز به آدرس زیر مراجعه نمایند.

تلفن تماس جهـــت هماهنگـــی: ۰۹۱۲۵۱۷۵۰۱۰ آقـــای خادمیان- آقای اکبری ۰۹۱۲۸۸۵۹۴۵۴
شماره تلفن: ۳۳۷۲۶۴۰۰ـ۰۱۱۳۳۷۲۶۷۱۹
ساعت و تاریخ تحویل پاکت‌های پیشنهاد قیمت و واریز سپرده شرکت در مزایده: حداکثر تا پایان ساعت اداری روز شنبه مورخ ۱۴۰۲/۰۱/۲۶
ســـاعت و تاریـــخ برگـــزاری مزایـــده: ســـاعت ۱۰ روز یکشـــنبه مورخ ۱۴۰۲/۰۱/۲۷
مکان مزایده: مازندران، ساری، جاده گهرباران، شرکت زراعی دشت ناز

آگهی تغییرات
شرکت سهامی خاص خدمات بازرگانی مرسا تجارت مانا به شناسه ملی ۱۴۰۰۹۴۳۹۰۵۲ و به شماره ثبت ۶۳۴۲

به اســـتناد صورتجلســـه مجمع عمومی‌فوق‌العـــاده مورخ ۱۴۰۱/۰۹/۰۱ تصمیمات ذیل اتخاذ شد: به پیشنهاد هیات‌مدیره و گزارش بازرس سرمایه شـــرکت از محل مطالبات حال شده سهامداران از مبلغ ده میلیون ریال به مبلغ ۲۰۰۰۰۰۰۰ ریال افزایش یافت و ماده مربوطه در اساســـنامه بشرح ذیل اصلاح گردید: سرمایه شرکت مبلغ بیست میلیون ریال منقسم به ۲۰۰ سهم ۱۰۰۰۰۰ ریالی با نام عادی می‌باشد.

اداره کل ثبت اسناد و املاک استان خراسان جنوبی اداره ثبت شرکت‌ها و موسسات غیرتجاری بیرجند (۱۴۶۴۵۱۱)

آگهی دعوت مجمع عمومی عادی (نوبت اول)

بدینوسیله از کلیه اعضای پیوسته انجمن علمی آندوسکوپی‌های گوارشی ایران برای حضور در مجمع عمومی عادی نوبت اول انجمن که مورخ ۱۴۰۲/۰۲/۱۸ از ســـاعت ۰۰:۱۵ تا ۲۳:۴۵ به‌صورت الکترونیک به آدرس iman.behdasht.gov.ir تشکیل می‌گردد دعوت به‌عمل می‌آید.

دستور جلسه:

ـ انتخابات هیـــأت مدیره و بازرس به‌صورت الکترونیک در ســـامانه کمیســـیون انجمن‌های علمی گروه پزشکی به آدرس http://iman.behdasht.gov.ir

هیأت مؤسس انجمن علمی آندوسکوپی‌های گوارشی ایران

آگهی دعوت مجمع عمومی عادی (نوبت اول)

بدینوسیله از کلیه اعضای پیوســـته انجمن علمی مطالعات بیمارهای کبدی ایران بـــرای حضور در مجمع عمومی عادی نوبت اول انجمـــن که مورخ ۱۴۰۲/۰۲/۲۵ از ساعت ۰۰:۱۵ تا ۲۳:۴۵ به‌صورت الکترونیک به آدرس iman.behdasht.gov.ir تشکیل می‌گردد دعوت به‌عمل می‌آید.

دستور جلسه:

ـ انتخابات هیـــأت مدیره و بازرس به‌صورت الکترونیک در ســـامانه کمیســـیون انجمن‌های علمی گروه پزشکی به آدرس http://iman.behdasht.gov.ir

هیأت مؤسس انجمن علمی مطالعات بیمارهای کبدی ایران

آگهی دعوت مجمع عمومی عادی سالیانه و فوق العاده شرکت سیافیل (سهامی عام – ثبت ۱۳۰۸۷) به شماره شناسه ملی ۱۰۸۶۱۶۸۶۷۰۲

بدینوسیله ازکلیه صاحبان ســـهام دعوت می شـــود درمجمع عمومی عادی سالیانه که ازساعت ۱۵ لغایت ۱۷ ومجمع عمومی فوق العاده که ازساعت ۱۷ لغایت ۱۸ دروز پنجشنبه مورخ ۱۴۰۲/۰۱/۳۱ درمحل کارخانه شرکت به آدرس اصفهان شهرک صنعتی محمود آباد خیابان ششم کد پستی ۸۱۶۱۱۵۳۳۶۲ برگزارمیگردد.حضوربهم رسانید.

دستور جلسه مجمع عمومی عادی سالیانه:

۱- گزارش هیات مدیره و حسابرس مستقل و بازرس قانونی .
۲- بررسی و تصویب صورتهای مالی سال ۱۴۰۱.
۳- تعیین روزنامه جهت درج آگهی های شرکت.
۴- انتخاب بازرس .
۵- تصمیم گیری درخصوص ســـایرمواردی که درصلاحیت مجمع عمومی عادی سالیانه می باشد.

دستور جلسه مجمع عمومی فوق العاده:

۱- افزایش سرمایه .
۲- اصلاح ماده ۴ اساسنامه (مرکز اصلی شرکت).
۳- تصمیـــم گیری درخصـــوص ســـایرمواردی کـــه درصلاحیت مجمـــع عمومی فوق العاده می باشد.

هیات مدیره شرکت سپافیل

آگهی مناقصه یک مرحله‌ای

شرکت ســـهامی مزرعه نمونه در نظر دارد تعداد ۲۰۰/۰۰۰ عدد کیسه اســـپان باند ۱۰ کیلویی برنج و ۱۰۰/۰۰۰ عدد کیسه اسپان باند ۵ کیلویی برنج خریداری نماید، متقاضیان محترم می‌توانند با در دست داشتن فیش واریزی خرید اســـناد مناقصه از تاریخ ۱۴۰۲/۰۱/۱۷ الی ۱۴۰۲/۰۱/۲۷ به آدرس کیلومتر ۴۲ جاده آق‌قلا به سمت ســـد وشمگیر، معاونت بازرگانی شرکت سهامی مزرعه نمونه مراجعه و اســـناد را دریافت نمایند و یا جهت کســـب اطلاعات بیشتر با شـــماره تلفن ۰۹۱۱۲۷۵۲۱۱۶ تماس حاصل فرمایند.

شرایط شرکت در مناقصه:

۱ـ واریز فیش خرید اسناد شـــرکت در مناقصه به مبلغ ۲۰۰/۰۰۰ ریال به حساب شماره ۸۶۸۹۲۱۳۶۶ بانک کشاورزی به‌نام شرکت مزرعه نمونه

۲ـ مهلت تحویل پاکت‌ها: ۱۴۰۲/۰۱/۲۷

۳ـ تاریخ بازگشایی پاکت‌ها ۱۴۰۲/۰۱/۲۸ ساعت ۱۳ مکان شرکت سهامی مزرعه ن